

Omraade. Jeg kan imidlertid vel forstaa, at Ministeren har betænkt sig paa at gaa denne Vej, og jeg synes, at man fra Embedsmændenes Side maa være taknemmelig for den Ordning, her er foreslaaet, og som vil kunne komme dem i høj Grad til gode.

Jeg har ligesom den ærede sidste Taler set, at der er en Vanstæthed til Stede ved Lovforslagets § 5, thi naar Ministeren i paakommende Tilfælde skulde bestemme, at et saadant Selskab nu ikke længere frembød tilstrækkelig Sikkerhed, og Embedsmanden som Følge deraf maatte præstere Kaution, hvorledes skulde Forholdet saa ordnes? Jeg tror ikke, at der er saa stor Fare i saa Henseende, thi de paagældende Selskaber skulde jo have deponeret Effekter til store Beløb, og Ministeren kunde holde disse tilbage, indtil Forholdet var avviklet, og Embedsmanden havde stillet andet i Stedet. Mulig kunde indtil videre et vist Beløb holdes tilbage i Embedsmandens Gage, indtil han kunde stille Sikkerhed. Jeg erkender, at her er en lille Latune, som ogsaa jeg har været opmærksom paa, men jeg tror, at i det virkelige Liv vil den ikke kunne komme til at eksistere, idet man ikke indblader sig med Selskaber, som ikke have opnaaet Ministeriets Anerkendelse. Jeg tillader mig altsaa, ligesom den ærede foregaaende Taler, at anbefale Lovforslaget og skulde endog saa tro, at hvis ikke større Indvendinger gøres, end de han og jeg have fremført, kunde det gaa gennem Tinget uden at behandles i Udvalg, hvilket jeg meget kunde ønske, fordi jeg ved, at der ligger Bægt paa, om man inden Samlingens Udløb kunde faa Loven gennemført.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil udtale min Glæde over, at Lovforslaget har mødt en god Modtagelse i det høje Ting. Naar der af det ærede 6te Medlem for 2den Valgtreds (P. G. Jensen) er blevet fremdraget en Tvivl om, hvorledes der burde være at forholde lige over for Embedsstanden, naar Finansministeriet havde fundet tvingende Anledning til at frasige sig Forbindelsen med det paagældende Kautionselskab, saa kan jeg ligesom den sidste ærede Taler kun udtale, at disse Tilfælde ville vistnok forekomme overordentlig sjældent, og det vil sikkert ogsaa være ret rimeligt, at alle de Embedsmænd, der saaledes efter passende given Frist faa Tilhold om at staa anden eller den tidligere ordningsmæssige Kaution, ville kunne bringe en saadan til Veje; men da Opmærksomheden nu er henledt paa dette formentlig noget svage Punkt, kan jeg ikke sige andet, end at det vil være at i ve Anledning til en stærket Dvervejelse

med Hensyn til de Betingelser, man stiller lige over for de paagældende Kautionselskaber. Det forekommer mig, at man nu til Dags har saa megen indbyrdes Reassurance ved den Slags Selskaber, at man ogsaa ad denne Vej maatte kunne staa en yderligere Sikkerhed til Veje. Skulle alle saadanne Foranstaltninger i virkelige Tilfælde vise sig at glippe, er der, efter som jeg ser paa det, ikke andet tilbage, end at man maatte betragte den Embedsmand, der hverken kunde eller vilde stille fornøden Sikkerhed, som værende paa en vis Maade insolvent og derfor behandle ham som andre Embedsmænd, der ere insolvente. Men som sagt, jeg tror, at man ved de Foranstaltninger, man kan træffe, og herved ierlig opfordrer til at træffe, kan sikre sig om trent fuldt ud mod saadanne forekommende Tilfælde. Det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) gjorde opmærksom paa Lovens Titel og mente, at der burde hellere, som forhen, indbrages under samme andre offentlige Institutioner, hvorved da ogsaa kommunale Embedsmænd kunde komme ind under Loven. Jeg ser nu saaledes paa det, at de kommunale Embedsmænd ikke fra dette Synspunkt kunne indbrages under Loven, det maa være de kommunale Autoriteters egen Sag at ordne Forholdet, hvortil der sikkert allerede nu er fuld Adkomst. Naar der da spørges, hvilke andre offentlige Institutioner der kunde være Tale om, er det mig meget vel bekendt — jeg har ogsaa haft Opmærksomheden henvendt derpaa — at der i Loven af 12te Novbr. 1886 er brugt netop de Udtryk, som inddrage andre offentlige Institutioner, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at der gives saadanne andre offentlige Institutioner, saa jeg tror ikke, det er nødvendigt at gøre denne Tilføjelse. Med Hensyn til Kassekollektorer er der allerede ved en kongelig Resolution af 20de Novbr. 1840 udtalt, at disse ikke falde ind under Kasseforordningen, og det er da ogsaa faktisk, at der for deres Vedkommende allerede nu modtages andre Sikkerheder end dem, Kasseforordningen af 8de Juli 1840 tager Sigte paa. Der modtages f. Eks. Kreditforeningsobligationer og forskellige Effekter, som ikke falde ind under Udtrykkene i Kasseforordningen. Jeg skal derfor henstille, om det af den Grund vil være heldigt at forandre Titelen, jeg tror det ikke. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som er rejst af det samme ærede Medlem om at medtage i Lighed med andre Kautionselskaber, der opfyldte de her stillede Betingelser, ogsaa gensidige Forsikringsforeninger, mellem Embedsmænd, er jeg entig med ham i, at naar en saadan Forening virkelig kan staa til